

ΜΙΛΑ ΜΟΥ!

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Σάββατο 15 Μαρτίου 2008
Αρ. φύλλου 222

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

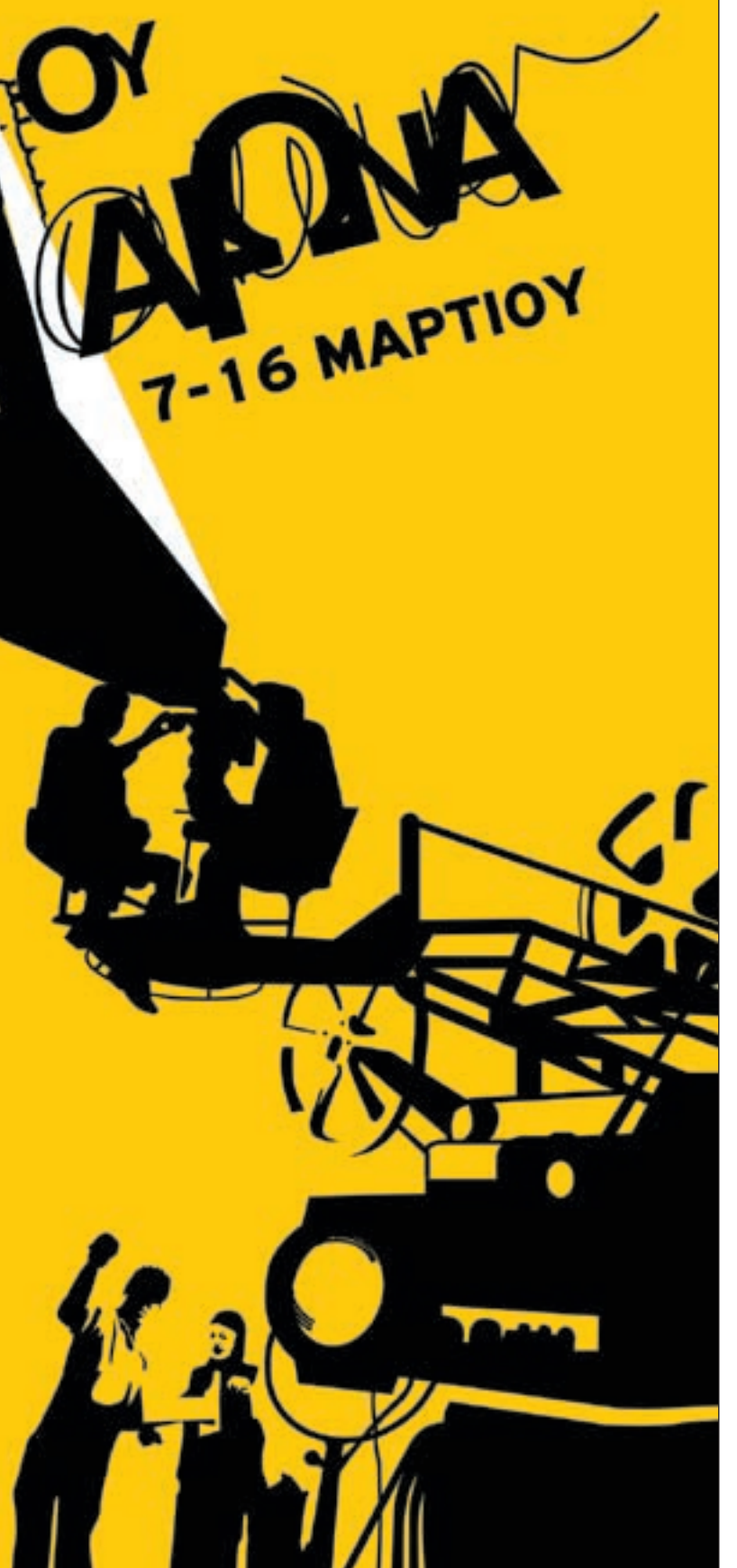


**Η ΕΡΤ στηρίζει
το δημιουργό,
επενδύει
στον πολιτισμό.**

ΕΙΚΟΝΕΣ
21ου
ΔΑΦΝΑ
7-16 ΜΑΡΤΙΟΥ
10^ο Φεστιβάλ
Ντοκιμαντέρ
Θεσσαλονίκης



ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ



Το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων (ΙΟΜ) ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ

Παρακολουθεί, μελετά και ερευνά τις εξελίξεις στο χώρο των ΜΜΕ σε θεσμικό, κοινωνικό, πολιτικό και τεχνικό επίπεδο. Εκπροσωπεί την Ελλάδα σε κοινοτικά προγράμματα (MEDIA) και ευρωπαϊκούς θεσμούς (EUROPEAN AUDIOVISUAL OBSERVATORY) και συντονίζει την αξιοποίηση των προγραμμάτων ενίσχυσης της οπτικοακουστικής βιομηχανίας.

Υποστηρίζει την οπτικοακουστική κοινότητα της χώρας

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ



ΤΖΟ ΜΠΕΡΛΙΝΤΖΕΡ-ΜΠΡΟΥΣ ΣΙΝΟΦΣΚΙ

ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΡΙΠΤΟΥΝ ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ



Ενώ η τεχνολογία έχει αλλάξει, οι βασικές αρχές του να κάνεις ένα καλό ντοκιμαντέρ δεν έχουν αλλάξει καθόλου

ΑΥΤΟΑΠΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ ΒΕΡΙΤΕ. ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΔΙΔΥΜΟ ΠΟΥ ΑΝΑΝΕΩΣΕ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟ 10ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ, ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΣ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ. ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΣΤΕ ΠΩΣ ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ΘΑ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥΣ.



ασμού» των εναπομεινάντων λειψάνων των θυμάτων και ο σύγχρονος στοχασμός για το πώς συνέβη αυτό το γεγονός.

Αναφέρατε το σινεμά βεριτέ. Ακολουθείτε μια μέθοδο κινηματογράφησης στην οποία η κάμερα συμπεριφέρεται σαν να είναι ουδέτερος παρατηρητής. Σε ποιο βαθμό είναι εφικτό αυτό; Δεν υπάρχει αλληλεπίδραση με το περιβάλλον της; Βάζουμε τα δυνατά μας ώστε να είμαστε όσο γίνεται μη ορατοί καθώς κινηματογραφούμε, και προσπαθούμε να κάνουμε τους ανθρώπους να ξεχνούν ότι είμαστε εκεί. Μέχρι στιγμής φαίνεται ότι το πετυχαίνουμε και αυτό μπορεί να δώσει μαγικές σκηνές. Ασφαλώς, αν και το λέμε, είναι συχνά απίθανο να ξεχάσει κανείς τελείως ότι τους τραβάμε με την κάμερα, και προσυπογράφουμε την... κινηματογραφική αρχή του Heisenberg, πως απλώς και μόνο η παρουσία μας ως παρατηρητών –ανεξάρτητα από το πόσο «μη παρεμβατικοί» προσπαθούμε να είμαστε– έχει επιρροή σε όσα κινηματογραφούμε. Σε όλες μας σχεδόν τις ταινίες προσπαθούμε να κάνουμε ρητό αυτό το φαινόμενο. Για παράδειγμα, στο *Revelations: Paradise Lost 2* επιτρέπουμε στο ένα υποκείμενο (τον Burk Sauls, του Ταμείου Στύριξς «Free the West Memphis 3») να δηλώσει ωμά σε ένα άλλο (τον John Mark Byers, πατριό του θύματος Christopher Byers), πως ο κ. Byers συμπεριφέρεται διαφορετικά όταν τραβούν οι κάμερες. Στο *Brother's Keeper* δεν έχουμε κόψει τα σημεία όπου τους ρωτάμε, και κάνουμε ακόμη και εμφάνιση για λίγο μπροστά από την κάμερα. Ασχολούμαστε με αυτό το ζήτημα ακόμα πιο άμεσα στο *Metallica: Some Kind of Monster*, και πάλι με

Υπάρχουν κάποια γενικά κριτήρια σύμφωνα με τα οποία επιλέγετε τα θέματα που εικονογραφείτε;

Ψάχνουμε για ιστορίες που έχουν τη δυναμική να καταρρίπτουν τα στερεότυπα, όπως και ιστορίες που έχουν κάποια αναφορά σε «ενεστώτα» χρόνο, που μπορούμε ίσως να συλλάβουμε καθώς αυτές ξετυλίγονται. Δείχνουμε πολύ μικρότερο ενδιαφέρον για θέματα και ιστορίες που έχουν ήδη συμβεί, μιας που οι πιθανότητες που έχουμε για να κάνουμε σινεμά βεριτέ είναι πολύ πιο περιορισμέ-

νες. Για παράδειγμα, με το *Metallica: Some Kind of Monster*, είχαμε ήδη μιλήσει με τους Metallica για να κάνουμε κάποιο project εξερευνώντας την ιστορία της μπάντας, αλλά δεν είχαμε ενθουσιαστεί κιόλας με την ιδέα μέχρι που είδαμε πως τους πετυχαίναμε καθώς ετοίμαζαν καινούριο άλμπουμ, οπότε μπορούσαμε να δούμε το «δράμα» καθώς αυτό προχωρούσε. Αντίστοιχα, με το φιλμ του Tzo *Gray Matter*, ο ίδιος είχε εμμονή με το θέμα του Ολοκαυτώματος για χρόνια αλλά δεν ήθελε να γυρίσει μια ταινία για κάτι που είχε ειπωθεί –αυτό που έκανε το φιλμ πιο ελκυστικό ήταν η παρακολούθηση του καθημερινού «ενταφι-

εμφάνισή μας με την μπάντα, όταν ο τραγουδιστής James Hetfield αποφασίζει για το αν θέλει ή όχι να συνεχίσει με την ταινία, γιατί η παρουσία του συνεργείου τον επηρεάζει. Οπότε την ίδια στιγμή που προσπαθούμε να μην αποσπούμε την προσοχή του κοινού από την ιστορία, προσπαθούμε επίσης να σεβόμαστε τη νοημοσύνη του και δεν προσποιούμαστε πως η ιστορία διαδραματίζεται χωρίς να είναι παρόν το συνεργείο. Στην πραγματικότητα, αντιμετωπίζουμε τις σχέσεις μας με το αντικείμενό μας ως ένα μέρος της ιστορίας που αφηγούμαστε.

Τόσο το *Paradise Lost* όσο το *Brother's Keeper* ασχολούνται με σκοτεινές υποθέσεις δολοφονίας. Αυτό αφήνει κάποιες υπόνοιες για την ατελή λειτουργία του δικαστικού συστήματος στην Αμερική; Πώς αντέδρασαν στις ταινίες σας οι άμεσα ενδιαφερόμενες κοινότητες;

Ο κινηματογράφος έχει έναν ειδικό ρόλο στην κοινωνία εξ ορισμού, οπότε σίγουρα οι συγκεκριμένες ταινίες είναι μέρος του πολιτισμικού τοπίου των ατόμων ακόμα και στο δικαστικό σύστημα. Πάντως, δεν είναι μόνο η δική μας εμπειρία που δείχνει πως ειδικά η δικαστική εξουσία δεν επηρεάζεται και τόσο από το ντοκιμαντέρ. Για παράδειγμα, υπάρχουν πολλές σπουδαίες δουλειές για το σύστημα «δικαιοσύνης» στο Γκουαντάναμο, αλλά η βάση συνεχίζει να λειτουργεί. Ωστόσο, αυτό που κάνουν οι ταινίες είναι να καθιστούν σαφές το πώς λειτουργούν οι επίσημοι νόμοι, να αφυπνίζουν τη συνείδηση και να ενημερώνουν το κοινό για ό,τι συμβαίνει με τα ονόματά τους και τα χρήματά τους. Τότε εξαρτάται από την κοινωνία το να κάνει τις βελτιώσεις της. Σε ό,τι αφορά τα αποτελέσματα των δυο ταινιών μας, είχαμε δει συγκεκριμένα αποτελέσματα. Είχαμε πολλές προτάσεις από ομάδες να παρουσιάσουμε το *Brother's Keeper* για να δείξουμε πόση φροντίδα χρειάζεται όταν ασχολείται κανείς με άτομα με ανεπαρκή εκπαίδευση, αν όχι αναλφάβητα. Σε ό,τι αφορά το *Paradise Lost*, απογοητευτήκαμε πολύ που η έρευνά μας δεν οδήγησε σε επανεκδίκαση της υπόθεσης που οδήγησε στη φυλακή τρία νεαρά παιδιά, χωρίς να έχουν προσκομιστεί αποδείξεις στο δικαστήριο, απλώς και μόνο γιατί η δίκη ήταν συναισθηματικά φορτισμένη. Τώρα, 12 χρόνια μετά την κυκλοφορία της ταινίας και 15 χρόνια μετά τις άδικες συλλήψεις, οι τρεις πρωταγωνιστές, άνδρες πια, παλεύουν για μια νέα δίκη, και η χρηματοδότηση γι' αυτή τους την προσπάθεια έγινε αποκλειστικά από χιλιάδες ανθρώπους από όλο τον κόσμο που έμαθαν για την υπόθεση μέσω της ταινίας. Ο Damien Echols (ένας από τους νεαρούς που καταδικάστηκαν σε θάνατο) έχει πει πως αν δεν υπήρχε το *Paradise Lost*, θα ήταν νεκρός τώρα, πως ο λόγος που συνεχίζει είναι η συμπαράσταση του κόσμου.



Μπορεί κάποιος που δεν ακούει μέταλ ή δεν είναι φαν των Metallica να δει το *Some Kind Of Monster*;

Πριν γυρίσουμε την ταινία, ούτε εμείς ήμασταν οπαδοί της μουσικής τους, οπότε αισθανόμαστε πως αυτό που μας οδήγησε σε αυτούς είναι το ίδιο που μας ελκύει σε κάθε καλή ιστορία –ενδιαφέροντες χαρακτήρες που συνάπτουν ενδιαφέρουσες σχέσεις σε ενδιαφέρουσες συνθήκες. Δεν νομίζουμε πως το *Some Kind of Monster* είναι ένα φιλμ για το heavy metal ή μια ταινία για τους Metallica –σαν να λανσάρουμε το όνομά τους. Είναι μια ταινία για τα άτομα που βιώνουν την εμπειρία της μεταμόρφωσης τόσο στην προσωπική, όσο και στη συλλογική τους ζωή και αυτό επεκτείνεται στις ψυχές τους και στις διαπροσωπικές τους σχέσεις. Είναι μια ανθρώπινη ιστορία που συμπτωματικά σχετίζεται με την πιο πετυχημένη μέταλ μπάντα στην ιστορία.

Υπάρχουν άλλοι ντοκιμαντερίστες, των οποίων η δουλειά σας επηρέασε;

Ασφαλώς. Και οι δυο ξεκινήσαμε την καριέρα μας δουλεύοντας με τους David και Albert Maysles, τους σπουδαίους δημιουργούς των *Salesman*, *Grey Gardens* και *Gimme Shelter*, μεταξύ άλλων. Οποσδήποτε έχουμε επηρεαστεί από αυτούς. Θεωρούμε τους εαυτούς μας τμήμα αυτής της παράδοσης, που συμπεριλαμβάνει τους D.A. Pennebaker, Richard Leacock, Robert Drew, Chris Marker, Frederick Wiseman, και πολλούς άλλους πρωτοπόρους του σινεμά βεριτέ και προσπαθήσαμε να μεί-

νομε πιστοί σε αυτό ενώ εξερευνούσαμε τα όριά του. Μας επηρέασαν και πολλοί άλλοι σύγχρονοι δημιουργοί, τόσο στο πεδίο των ταινιών τεκμηρίωσης, όσο και της μυθοπλασίας. Είναι τόσοι πολλοί που δεν μπορούμε να τους κατονομάσουμε.

Θα συμφωνούσατε πως τα ντοκιμαντέρ έχουν ολοένα και μεγαλύτερη απήχηση στην Αμερική; Βλέπετε κάποια διαφορά στον τρόπο με τον οποία παράγονται τα ντοκιμαντέρ τα τελευταία χρόνια;

Όταν κάναμε το *Brother's Keeper* το 1991, ήταν ένα από τα ελάχιστα ντοκιμαντέρ που παρήχθησαν εκείνη τη χρονιά. Μόνο το 2007, βγήκαν τόσα ντοκιμαντέρ, όσα δεν είχαν γίνει όλα τα προηγούμενα χρόνια πριν από το *Brother's Keeper*. Αυτό πιθανώς να έχει να κάνει με την εξέλιξη της τεχνολογίας, με τα ψηφιακά βίντεο και το μοντάζ στον υπολογιστή σου, αλλά έχει επίσης σχέση με την αυξανόμενη ζήτηση του κοινού για σινεμά πέρα από τη μυθοπλασία. Όταν κάναμε το *Brother's*

05

Ψάχνουμε για ιστορίες που έχουν τη δυναμική να καταρρίπτουν τα στερεότυπα, όπως και ιστορίες που έχουν κάποια αναφορά σε «ενεστώτα» χρόνο, που μπορούμε ίσως να συλλάβουμε καθώς αυτές ξετυλίγονται

Keeper, γυρίζαμε σε φιλμ 16mm χιλιοστών. Σήμερα δεν θα γυρίζαμε ποτέ ντοκιμαντέρ σε φιλμ, κυρίως για λόγους οικονομίας. Ενώ η τεχνολογία έχει αλλάξει, οι βασικές αρχές του να κάνεις ένα καλό ντοκιμαντέρ δεν έχουν αλλάξει καθόλου. Από τη στιγμή που η ανεξάρτητη παραγωγή ταινιών μυθοπλασίας έχει απορροφηθεί από το Χόλιγουντ και οι ανεξάρτητες εταιρίες παραγωγής είναι πλέον παραρτήματα των μεγάλων στούντιο, νομίζουμε πως τα ντοκιμαντέρ συστήνονται ως οι μόνες ανεξάρτητες καλλιτεχνικές ταινίες αυτής της γενιάς. Πάντως, το 2007 έβλεπε πολλά ντοκιμαντέρ να πατώνουν στο box office. Αν και φοβόμαστε πως η αγορά έχει κορεστεί ως εκεί που δεν πάει με τις ταινίες τεκμηρίωσης, σκεφτόμαστε που αυτό μπορεί μακροπρόθεσμα να είναι κάτι καλό, ώστε η ποιότητα να είναι πιο σημαντική από την ποσότητα στο πεδίο της διανομής.



Πώς βρίσκετε χρηματοδότηση για τις ταινίες σας;

Η χρηματοδότηση των ντοκιμαντέρ είναι πάντα απίστευτα δύσκολη. Δεν αποτελούμε εξαίρεση στον κανόνα. Η φήμη μας και το γεγονός ότι η προηγούμενη δουλειά μας μπορεί να υποδείξει στους πιθανούς χρηματοδότες ότι οι ταινίες μας μπορούν πραγματικά να είναι κερδοφόρες, το καθιστούν κάπως ευκολότερο για μας απ' ό,τι για τους άγνωστους παραγωγούς ταινιών. Αλλά και πάλι είναι απίστευτα δύσκολο. Αυτές τις μέρες, συχνά μας πλησιάζουν τηλεοπτικά δίκτυα για να κάνουμε ντοκιμαντέρ γι' αυτά, αλλά έχουμε συνήθως ήδη συλλάβει την ιδέα. Εάν πάλι βρίσκουμε μια ιστορία από μόνοι και νιώθουμε την ανάγκη να ξεκινήσουμε γυρίσματα, το κάνουμε πριν βρούμε το απαραίτητο κεφάλαιο. Αυτό συνέβαινε πριν από το 1991, όταν ακόμα ήμασταν άγνωστοι παραγωγοί. Βγήκαμε μόνοι μας με δικά μας έξοδα και δανεικό εξοπλισμό, με την υπόσχεση να πληρώσουμε το συνεργείο αργότερα, όταν θα είχαμε έσοδα. Είμαστε τυχεροί που αποκτήσαμε μια πολύ καλή σχέση με την HBO, που είναι ακόμα πιθανώς οι βασικοί χρηματοδότες των ντοκιμαντέρ στις Η.Π.Α. Αυτή είναι συνήθως η πρώτη «στάση» μας. Πηγαίνουμε επίσης στις διεθνείς αγορές, πλησιάζουμε ιδιωτικούς χρηματοδότες, υποβάλλουμε αίτηση για τις επιχορηγήσεις, και ρωτάμε βασικά οποιονδήποτε φορέα μπορεί να έχει κάποια χρήματα αν είναι πρόθυμος να ρισκάρει επενδύοντας σε μια τέτοια ταινία. Είναι μια απίστευτα δύσκολη διαδικασία. Ένα από τα μεγάλα οφέλη της ψηφιακής επανάστασης είναι ότι είναι πολύ ευκολότερο και οικονομικά αποδοτικό για μας ν' αρχίσουμε ένα project με τα κεφάλαιά μας, αντί να ανησυχούμε για τη διανομή αμέσως μετά την ολοκλήρωση της ταινίας.

**Πώς εργάζεστε ομαδικά; Κάνετε κατανομή εργασίας;**

Συνήθως δουλεύουμε μαζί σε όλα τα στάδια, αλλά πολλές φορές, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, μοιράζουμε τις δουλειές πιο συγκεκριμένα. Παραδείγματος χάριν, στο *Metallica: Some Kind of Monster*, επειδή κάναμε γυρίσματα για πάρα πολλές μέρες, κάναμε συμφωνία από ένα σημείο και μετά για το ποιος θα πήγαινε στα γυρίσματα. Και οι δύο ζούμε στην Ανατολική Ακτή και καθώς ξεκινήσαμε τα γυρίσματα στο Σαν Φρανσίσκο, τη μια εβδομάδα θα πήγαινε ο ένας, την επόμενη ο άλλος, και μερικές φορές θα ήμασταν κι οι δύο μαζί. Εν τούτοις, αποφασίζουμε τα πάντα από κοινού. Παλιότερα, εκτός από το δημιουργικό στάδιο, ο Τζο χειριζόταν επίσης τα θέματα μάρκετινγκ, ενώ ο Μπρους θα εστίαζε στα τεχνικά στάδια, σε ότι έχει να κάνει με το να βγει μια ταινία από το εργαστήριο. Έχουμε μάθει πια ο ένας από τον άλλον και ακόμα και αυτά τα όρια έχουν θολώσει. Είναι μεγάλη υπόθεση να είσαι μέρος μιας ομάδας, αλλά είναι και υγιές για τον κάθε έναν από

μας να κάνει ξεχωριστά τις προσωπικές του ταινίες, γνωρίζοντας πως ο συνεργάτης του τον υποστηρίζει πλήρως σε αυτή του την προσπάθεια.

Έχετε δηλώσει ότι δεν θα συνεργαζόσασταν ποτέ για μια ταινία μυθοπλασίας. Γιατί αυτό;

Παρά το ότι απολαμβάνουμε να δουλεύουμε μαζί για τα ντοκιμαντέρ μας, και οι δύο αισθανόμαστε πως το φιξιόν είναι υπόθεση ενός μοναχικού οράματος. Κάθε πλάνο απαιτεί συγκεκριμένο σχεδιασμό και σύνθεση, ενώ στο ντοκιμαντέρ συχνά εμπιστευόμαστε εξ ολοκλήρου τον άνθρωπο που κρατά την κάμερα να χρησιμοποιήσει τη δική του κρίση, από τη στιγμή που ξέρει ποιες είναι οι σκέψεις, οι προθέσεις και οι προτιμήσεις μας στη δουλειά. Σε γενικές γραμμές, αισθανόμαστε επίσης πως έχουμε διαφορετικά γούστα στις ταινίες μυθοπλασίας που μας αρέσουν. Επομένως, η χημεία που έχουμε τώρα μπορεί να μην είναι η ίδια αν μεταπηδήσουμε σε άλλη δημιουργική φάση.

Τι σας έκανε κ. Μπέρλιντζερ ν' αναλάβετε να γυρίσετε το σίκουελ του *Blair Witch Project*;

Η ειρωνεία είναι πως ήμουν ο τελευταίος άνθρωπος που θα σκεφτόταν να το κάνει αυτό, γιατί ενοχλήθηκα πολύ από την πρωτότυπη ταινία. Κι αυτό γιατί σοκαρίστηκα από τον αριθμό των ανθρώπων που πίστεψαν ότι αυτό ήταν ντοκιμαντέρ και από το ότι ο Τύπος επιβράβευσε τα στούντιο που εμπνεύστηκαν αυτή την απάτη για να τραβήξουν το κοινό. Οπότε, όταν η Artisan με πλησίασε, απέρριψα τις τρεις πρώτες εκδοχές του σεναρίου που μου έδωσαν, γιατί συνέχιζαν με το «υλικό αρχείου από πραγματικό ντοκιμαντέρ», την προσέγγιση δηλαδή που έβρισκα τόσο προβληματική. Αντ' αυτού πρότεινα μια άλλη προσέγγιση –το να κάνω μια έξυπνη σάτιρα που αναφερόταν ακριβώς σε αυτή την όλη ιδέα. Εγώ, με τη σειρά μου, ήθελα να κάνω ένα φιλμ που να σχολιάσω αυτό το θόλωμα των ορίων μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, όπου βασίστηκε η προώθηση της πρώτης ταινίας. Ήταν μια ευκαιρία να κάνω ένα σχόλιο, και μάλιστα με όχημα μια ταινία μυθοπλασίας. Το φιλμ που γύρισα εγώ ήταν μια μαύρη, κωμική κοινωνική σάτιρα. Κυριολεκτικά την τελευταία

Από τη στιγμή που η ανεξάρτητη παραγωγή ταινιών μυθοπλασίας έχει απορροφηθεί από το Χόλιγουντ και οι ανεξάρτητες εταιρίες παραγωγής είναι πλέον παραρτήματα των μεγάλων στούντιο, νομίζουμε πως τα ντοκιμαντέρ συστήνονται ως οι μόνες ανεξάρτητες καλλιτεχνικές ταινίες αυτής της γενιάς

στιγμή, και αφότου είχα παραδώσει την κόπια εργασίας και δούλευα την μίξη του ήχου, ο νέος διευθυντής μάρκετινγκ αποφάσισε πως ήθελε άλλη μια εφηβική slasher ταινία και όχι μια ακραία σάτιρα για ενήλικους. Έχασα κάθε έλεγχο πάνω στο υλικό μου και, ενάντια στη θέλησή μου, η ταινία ξαναμονταρίστηκε και προστέθηκαν σκηνές αιματοκυλίσματος, ώστε η ταινία να πλησιάζει στο gore. Κι ενώ πληρώθηκα καλά για να κάνω την ταινία, πήρα κι ένα σημαντικό μάθημα για το πώς κάνει κανείς ταινίες στο Χόλιγουντ και για το πώς να υπερασπίζεται το προσωπικό του όραμα. Μια άλλη ειρωνεία είναι πως παρόλο που είναι ένα μαύρο σημείο για το δημιουργικό μου προφίλ, ήταν η πιο επικερδής δουλειά μου μέχρι στιγμής, δίνοντάς μου φοβερή ελευθερία να κυνηγήσω άλλες δουλειές με δική μου χρηματοδότηση. Αυτή τη στιγμή ασχολούμαστε με τα τροπικά δάση του Αμαζονίου που κινδυνεύουν από εργασίες για την παραγωγή πετρελαίου. Ελπίζουμε να έχουμε ολοκληρώσει το πρότζεκτ μέχρι το τέλος του χρόνου.



LEON & PARTNERS

Γεμάτη περιεχόμενο!



Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημερήσια Πολιτική και Οικονομική Εφημερίδα

Τεύχος 4197 - Τηλ: 210 3713000 - Μαρτίου 2009

Αθήνα, Τρίτη 24 Φεβρουάριου 2009

€ 1,20

www.kathimerini.gr

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ, ΕΙΧΕ ΒΡΕΘΕΙ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΤΟΥ RANLOV'S DOGS. ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΩΣ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΙΜΟΥΣ ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ, ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ. Ο ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΦΙΝΛΑΝΔΟΣ ΑΡΤΟ ΧΑΛΟΝΕΝ –ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ, ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ, ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΤΟΥ ΕΛΣΙΝΚΙ ΔΟΣΡΟΙΝΤ – ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ, ΤΟ ΚΙΡΓΙΣΤΑΝ, ΤΟ ΤΟΥΡΚΜΕΝΙΣΤΑΝ, ΤΟ ΘΙΒΕΤ, ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΜΕ ΠΥΞΙΔΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΤΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΑΘΕΑΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΙΑΦΕΥΓΕΙ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΠΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΥΤΗ.

Πώς θα σχολιάζατε την παρομοίωση που θέλει τους ντοκιμαντερίστες ως σύγχρονους εξερευνητές, που ανακαλύπτουν τους τόπους όπου κρύβεται η «αλήθεια»;

Συχνά οι νέες οπτικές που αποκτάμε για τους ανθρώπους, μας κάνουν να αισθανόμαστε όντως ως εξερευνητές. Και πράγματι, η ζωή μου έχει αρκετή περιπέτεια γιατί δεν είναι ποτέ σταθερή. Όμως αυτό που με απασχολεί πάντοτε είναι η ενδιαφέρουσα ιστορία, όταν αυτή εμφανίζεται τη σωστή στιγμή όπου μπορώ να συντονιστώ μαζί της και να την ανακαλύψω.

Τι έχει περισσότερη αξία: ο τρόπος της αφήγησης ή το περιεχόμενο;

Προσωπικά, μου αρέσουν πολλές διαφορετικές οπτικές και ιστορίες. Σε πολλές μικρές ιστορίες μπορείς να βρεις πολλά επίπεδα. Για τις δικές μου αφηγήσεις είναι πάντα σημαντικό να μπορώ να λειτουργήσω σε διαφορετικά επίπεδα, γιατί αυτό δε δίνει μόνο τη δυνατότητα να εμβαθύνεις αλλά αναπτύσσει και την καλλιτεχνική σου δημιουργική διαδικασία και τον τρόπο που μπορείς να εκφράσεις την προσωπική σου ματιά μέσα από αυτή τη δομή που υπάρχει. Συχνά λένε για τα ντοκιμαντέρ μου ότι έχουν πολλά επίπεδα και ότι θα πρέπει να είναι πιο απλά. Για μένα είναι σημαντικό να τα κάνω με διαφορετικό τρόπο, άλλοτε πολύπλοκο άλλοτε απλό.

Πόσο έχει επηρεάσει το έργο σας η άποψη ότι αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο βάσει στερεοτύπων και εικόνων που έχουν παγιωθεί μέσα από τη λογοτεχνία, την προπαγάνδα ή τη λογοτεχνία που χρησιμοποιείται ως προπαγάνδα;

Με ενδιαφέρει το στοιχείο της χειραγώγησης. Όπως στα *Σκυλιά του Παβλόφ*. Δεν καταλαβαίνουμε πόσο προσανατολιζόμαστε προς τα χρήματα και από τις εικόνες που έχουν δημιουργηθεί. Αυτό βρίσκεται και στο *Shadow of the Holy Book* όπου έχει δημιουργηθεί μία εικόνα και δεν μπορούμε να πάμε παρακάτω.



Και αυτά τα ισχυρά στοιχεία χρησιμοποιούνται για κακούς σκοπούς. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό μοτίβο για μένα. Όπως και στο *Karmara – Two ways of divinity*: πριν από 50 χρόνια η Κίνα ήταν πολύ μεγάλη και εύθραυστη και ήρθαν οι εταιρείες της δύσης για να βοηθήσουν στον εκδημοκρατισμό της. Σήμερα, πενήντα χρόνια αργότερα, η κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ακόμη η ίδια. Τώρα απλώς έχει δημιουργηθεί ένα τέρας. Σήμερα δεν μπορεί κανείς να αλλάξει ούτε την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ούτε να απαγορεύσει κανόνες, ούτε να κάνει εμπάργκο. Και αυτό είναι φοβερό, γιατί εμείς το δημιουργήσαμε.

Εάν επιλέγατε να κάνετε ένα ντοκιμαντέρ για την Ελλάδα, με ποιο θέμα θα καταπιανόσασταν; Τι σας έχει κινήσει την προσοχή;

Είναι δύσκολο να το πει αυτό κανείς. Είμαι σίγουρος πως θα πρέπει να υπάρχουν πολλές ενδιαφέρουσες ιστορίες στο λιμάνι. Δεν ξέρω καθόλου για τη βιομηχανία εδώ, αλλά θα πρέπει εκεί για παράδειγμα να υπάρχουν ιστορίες. Όταν περπατούσα χτες στην παραλία, σκεφτόμουν ότι θα πρέπει να υπάρχει ανεργία στο λιμάνι. Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα θέμα. Πολλές φορές βέβαια προσπερνάς τις

καλές ιστορίες γιατί δεν είναι απλώς η στιγμή τους. Θυμάμαι μία φορά που ήμουν στη Γαλλία για να γράψω ένα σενάριο και στην περιοχή υπήρχε ένα κανάλι κι ένα φέρι που περνούσε τον κόσμο από τη μια πλευρά στην άλλη. Ο άνθρωπος που δούλευε εκεί και είχε πλέον συνταξιοδοτηθεί, ερχόταν κάθε μέρα να παρακολουθήσει το φέρι να πηγαίνει. Για πολλές ώρες. Γέμιζε έτσι τη ζωή του.

Την κάνατε την ταινία;

Όχι. Αλλά είναι ένα καλό παράδειγμα για το πως εμφανίζονται οι ιστορίες. Για μένα βέβαια, το κυριότερο είναι πάντα το τι έχω να πω στον κόσμο. Ίσως να αλλάζει λίγο στην πορεία, αλλά πρέπει να έχω έναν κίνητρο για να κάνω μία ταινία, να υπάρχει κάτι σημαντικό που θέλω να εκφράσω.

Από τη στιγμή που ξεκίνησα να γυρίζω ταινίες, προσπαθώ να επηρεάζω –άλλοτε σε επίπεδο κοινωνικό και άλλοτε με τρόπο αδιάκριτο

Ποιος είναι ο επόμενός σας στόχος;

Από τη στιγμή που ξεκίνησα να γυρίζω ταινίες, προσπαθώ να επηρεάζω –άλλοτε σε επίπεδο κοινωνικό και άλλοτε με τρόπο αδιάκριτο. Με τα ντοκιμαντέρ τώρα, προσπαθώ να αναδείξουμε αυτά τα ζητήματα περί πθικής των εταιρειών και να δείξουμε πως λειτουργούν στις διάφορες χώρες καταπατώντας τα ανθρώπινα δικαιώματα. Και χαίρομαι που μέσα από τη δουλειά μου μπορώ να φέρω στο προσκήνιο τέτοιες συζητήσεις.

ΑΡΤΟ ΧΑΛΟΝΕΝ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ

ΕΡΤ3

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΡΙΑ

στηρίζει
τον πολιτισμό



ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΑΝΕΖΗΣ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΠΕΡΝΑΣ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ



Αυτό τον καιρό, ο περισσότερος κόσμος πιστεύει πως ο καλύτερος τρόπος ενημέρωσης είναι μέσα από τα ντοκιμαντέρ, εξαιτίας του χαμηλού επιπέδου τηλεοπτικής ενημέρωσης που κυριαρχεί. Πιστεύετε πως αυτό ισχύει και τι κινδύνους ενέχει; Νομίζω πως συμφωνούμε όλοι ότι το τηλεοπτικό ντοκιμαντέρ είναι είδος εναλλακτικής ψυχαγωγίας και ενημέρωσης. Σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορεί να υποκαταστήσει το ρόλο στην ενημέρωση ενός δελτίου ειδήσεων ή μιας εφημερίδας. Επίσης, το υποκειμενικό κριτήριο των δημιουργών σκηνοθετών, παραγωγών και δημοσιογράφων δεν αφήνει περιθώρια αντικειμενικότητας ενώ η ίδια η θεματογραφία δε σχετίζεται απαραίτητα με την τρέχουσα επικαιρότητα.

Δε συμφωνώ με τις ισοπεδωτικές απόψεις που θέλουν την τηλεοπτική ενημέρωση να είναι χαμηλού επιπέδου. Πιστεύω ότι ο τηλεθεατής έχει τη δυνατότητα να ενημερωθεί από τα ρεπορτάζ και τις αναλύσεις ενός αξιόπιστου δελτίου ειδήσεων αλλά και από εκπομπές που δεν αναλώνονται στη δημοσιογραφία της κλειδαρότρυπας.

Αντιλαμβάνομαι ότι η έρευνα διαμορφώνει τον σκελετό κάθε ντοκιμαντέρ, προτού βρεθείτε στο χώρο που θα τραβήξετε τις σκηνές. Κατά πόσο η έρευνα σας έχει διαψεύσει και η πραγματικότητα σας κατέλυσε κάπου αλλού;

Σε ένα μεγάλο ποσοστό, γνωρίζουμε πολύ πριν την αποστολή τα βασικά γυρίσματα και τις συνεντεύξεις. Τίποτα και κανείς όμως δεν μπορεί να σου περιγράψει τις λεπτομέρειες στις ζωές και τα βλέμματα των ανθρώπων, τη μυρωδιά της γης, τους ήχους ή τη σιωπή της φύσης, να σου δώσει την αίσθηση, την ατμόσφαιρα, τα συναισθήματα που εισπράττεις φτάνοντας σε κάθε χώρα, σε κάθε νέο προορισμό. Έτσι, είναι λογικό πολλά νέα στοιχεία να εισέρχονται στην έρευνα, να προκύπτουν νέοι πρωταγωνιστές και γυρίσματα που δεν μπορούσες να φανταστείς όσο καλή προετοιμασία κι αν είχες κάνει. Η επιτόπια έρευνα, οι άνθρωποι με τους οποίους έρχεσαι σε επαφή, η πραγματικότητα που ανακαλύπτεις, σε οδηγούν σε νέα μονοπάτια, κάποιες φορές συμπληρώνοντας και άλλες ξαναγράφοντας το σενάριο που έχεις στο μυαλό σου.

Έχετε δημιουργήσει ένα διεθνές δίκτυο ανθρώπων με το οποίο συνεργάζεστε. Πόσο πιστεύετε πως αυτό είναι αναγκαίο; Τι ή ποιος σας έχει βοηθήσει περισσότερο για να μπορέσετε να κινείστε ανά τον πλανήτη;

Στην αρχή αντιμετωπίσαμε αρκετές δυσκολίες κι έπρεπε να βασιστούμε σε προσωπικούς φίλους και συναδέλφους δημοσιογράφους που είχα γνωρίσει σε προηγούμενες αποστολές. Πέντε χρόνια μετά, έχουμε ένα ολόκληρο δίκτυο συνεργατών σε διάφορες χώρες του κόσμου με τους οποίους επικοινωνούμε συχνά, ανταλλάσσουμε απόψεις και προτείνουμε θέματα ο ένας στον άλλο. Πρόκειται για δη-

μοσιογράφους, φωτογράφους, κινηματογραφιστές, ντοκιμαντερίστες, ακτιβιστές και μέλη διεθνών οργανώσεων, πανεπιστημιακούς και συνεργάτες μεγάλων ειδησεογραφικών δικτύων που δουλεύουν στην παραγωγή των επεισοδίων, πραγματοποιώντας ένα σημαντικό κομμάτι της επιτόπιας έρευνας. Σε πρώτο επίπεδο, προετοιμάζουν το έδαφος για τα γυρίσματα, δρομολογούν τις συνεντεύξεις και μας βοηθούν με τα γραφειοκρατικά, τα μεταφορικά μέσα, τις άδειες λήψης και τα ταξιδιωτικά έγγραφα.

Η Σουπρίγια στην Ταϊλάνδη, η Σουζάνα στην πρώην Γιουγκοσλαβία, ο Κάι στη Γερμανία, η Άννα στη Μόσχα, ο πάστορας Μάριον στο Κονγκό, ο Ντινές –ένας εξαιρετικός ντοκιμαντερίστας– στο Νεπάλ, ο Βρετανός συνταγματάρχης εν αποστρατεία Μακ Κίνλεϊ στην Αφρική είναι μερικοί από τους ανθρώπους που αρχικά συνεργαστήκαμε και αργότερα έγιναν πολύ καλοί φίλοι μας.

Η γραφειοκρατία, η διαφορά κουλτούρας ή η ανθρώπινη καχυποψία στέκονται ως οι μεγαλύτεροι εχθροί σας, όταν ξεκινάτε κάθε αποστολή;

Δεν αισθάνομαι ότι έχουμε «εχθρούς», πέρα από ορισμένες κυβερνήσεις που φοβούνται ότι θα τους εκθέσουμε και θα βγάλουμε τα άπλυτά τους στη φόρα.

Συγκεκριμένες πρεσβείες προσπάθησαν να ανακινήσουν θέμα μόλις πληροφορήθηκαν τις εικόνες που είχαμε καταγράψει στη χώρα τους.

Όσο για την καχυποψία –ειδικά στην Αφρική όπου κάθε λευκός θυμίζει τον αποικιοκράτη που πέρασε, έκλεψε κι έφυγε– ξεπερνιέται με το χρόνο, τους σωστούς ανθρώπους που σε συνοδεύουν και τη στάση που θα κρατήσεις στην καθημερινή επαφή σου με τους ανθρώπους. Ο σεβασμός στη διαφορετικότητα και την κουλτούρα κάθε λαού είναι επίσης ένα κλειδί που ανοίγει πολλές πόρτες. Η υπομονή είναι ίσως ο μοναδικός τρόπος για να ξεπεράσεις τα γραφειοκρατικά προβλήματα. Δύο χρόνια περιμέναμε για μια δημοσιογραφική βίζα για τη Βόρεια Κορέα, περίπου ένα χρόνο για να πάρουμε την άδεια των Μασικών ανταρτών και να επισκεφθούμε τις περιοχές τους, πάνω από ένα μήνα για να πραγματοποιήσουμε γυρίσματα και συνεντεύξεις με ανήλικους μέλη συμμοριών στις φυλακές στο Ελ Σαλβαδόρ.

Έχετε μετανιώσει ποτέ για τον τρόπο με τον οποίο καλύψατε ένα θέμα;

Έχουμε μετανιώσει για τη δομή κάποιου επεισοδίου, για τον τρόπο που έγιναν τα γυρίσματα, για τους χαρακτήρες και τους πρωταγωνιστές που επιλέξαμε, για το μοντάζ ακόμη και για τη μουσική που χρησιμοποιήσαμε.

Βλέπουμε δουλειές μας πριν από τρία χρόνια και λέμε ότι σήμερα θα τις κάναμε διαφορετικά. Θα έλεγε κανείς ότι αυτό είναι φυσικό και είναι ένα σημάδι εξέλιξης. Δεν μετανιώσαμε ποτέ όμως για τον τρόπο που «καλύψαμε» ένα θέμα γιατί δεν πιστεύουμε σε δημοσιογραφικά-αντικειμενικά κριτήρια, ούτε σε απόλυτες αλήθειες. Κάθε επεισόδιο της *Εμπόλεμης Ζώνης* εκφράζει την υποκειμενική, δική μας, αλήθεια για τον κόσμο που ζούμε, καταγράφει τις απόψεις των συντελεστών της σειράς από τα αποτελέσματα της έρευνας, έχει ξεκάθαρη θέση απέναντι στα πρόσωπα της ιστορίας και τη σκηνοθετική ματιά του Δημήτρη Γεράρδου.

Νομίζετε πως ένα κανάλι που θα μετέδιδε μόνο ντοκιμαντέρ θα ήταν βιώσιμο στην ελληνική αγορά; Στις άλλες χώρες γιατί πετυχαίνει;

Υπάρχει βέβαια ο ΣΚΑΙ που, αν και δεν έχει ελληνική παραγωγή ντοκιμαντέρ, καλύπτει σε μεγάλο ποσοστό το πρόγραμμά του με σειρές αμερικανικών και βρετανικών τηλεοπτικών ντοκιμαντέρ. Χωρίς να είμαι ειδικός, νομίζω ότι η ελληνική αγορά είναι πολύ μικρή γιατί δυστυχώς ζούμε σε μια μικρή χώρα. Τα μικρά ποσοστά τηλεθέασης μεταφράζονται σε μερικές χιλιάδες τηλεθεατών και όχι σε μερικά εκατομμύρια όπως συμβαίνει σε άλλες χώρες της Ευρώπης ή στην Αμερική. Επίσης, φαντάζει αδιανόητο, αν όχι εντελώς ουτοπικό, να πιστεύει κανείς ότι ένα ντοκιμαντέρ μπορεί να αγγίξει την κορυφή της τηλεθέασης. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα ζούσαμε σε μια διαφορετική κοινωνία με μια εντελώς διαφορετική τηλεόραση.

Οι μετα-κινήσεις σου στο φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ



Επίσημος Χορηγός Μετακίνησης 10ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

Το φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ ξεκινά! Για δέκα μέρες η πόλη θα ζήσει στους ρυθμούς της 10ης διοργάνωσης. Εικόνες του κόσμου, που θα μας βγάλουν για λίγο από την καθημερινότητα της επανάληψης, ανοίγοντας το βλέμμα μας στον κόσμο, μας περιμένουν. Ο ασφαλέστερος τρόπος για να μη χαθούμε στις διαδρομές του κόσμου και του δεκαήμερου είναι να ακολουθήσουμε ένα μοντέλο της OPEL SINIS, ένα από όλα όσα θα κυκλοφορούν ανάμεσα μας τις επόμενες μέρες βοηθώντας στη μετακίνηση των καλεσμένων του φεστιβάλ. Πέντε στάσεις αυτής της διαδρομής. Τα μέρη που πρέπει να τραβήξουμε χειρόφρενο!

Στάση πρώτη: Λιμάνι, αίθουσα Τζον Κασσαβέτης. Η μουσική στο Ντοκιμαντέρ, Επικίνδυνες αποστολές, Φύση. Οι δημιουργοί θα είναι εκεί τα πρωινά και τα μεσημέρια για να τους γνωρίσουμε.

Στάση δεύτερη: Πλατεία Αριστοτέλους, Ολύμπιον. Η καρδιά του Φεστιβάλ. Στις δύο αίθουσες του θα παρελάσουν οι καλύτερες στιγμές του Φεστιβάλ.

Στάση τρίτη: Πλατεία Αριστοτέλους, Ηλέκτρα Παλάς. Εδώ είναι η χαρά του φεστιβαλιστή. Οι σκηνοθέτες, οι κριτικοί, οι δημοσιογράφοι, τα παρασκήνια. Μη λείψεις!

Στάση τέταρτη: Σαντέ. Πάρτι λήξης. Με dj Cayetano. Την Κυριακή 16/3.

Στάση πέμπτη: Λιμάνι. Την καθαρά Δευτέρα, γιορτάζουμε τα κούλουμα και τα γενέθλια του Φεστιβάλ με τις μουσικές του Λεωνίδα Αντωνόπουλου.

Οδηγώντας το Opel της αρεσκείας σου, από την Opel Sinis, μπες στο ρυθμό του Φεστιβάλ.

SINIS

...όπως λέμε opel

• Αγίου Γεωργίου, Πατριαρχικό Πυλαίος (Περιοχή ΙΚΕΑ), Θεσ/νίκη, Τ: 2310 477 100 - 7 • 4,5 κλμ. Εθν. Οδού Θεσ/νίκης - Καβάλας (στροφή Ωραιόκαστρου), Τ: 2310 68 68 60 - 1 • Εθν. Αντίστασης 16, Θεσ/νίκη, Τ: 2310 451 821/451 609 • S MOTORS ΕΠΕ, 3ο κλμ. Θεσ/νίκης-Θέρμης, Θεσ/νίκη, Τ: 2310 471 556 • Παπαναστασίου 56, Θεσ/νίκη, Τ: 2310 918 461 • 4ο κλμ. Ν. Μουδωνιάν - Νικήτης, Τ: 23730 91 930

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΖΗΤΗΣΑΜΕ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΜΕ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΝΑ ΜΟΙΡΑΣΤΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΤΟΥΣ, ΤΗΝ ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΜΠΙΝΕΥΣΗΣ ΤΟΥΣ, ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΑΝ, ΤΙΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΨΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ. ΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΟΣΩΝ ΜΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝ ΠΑΡΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ.

[01] Γεράσιμος Ρήγας «Πάρβας, η άγωνα γραμμή»

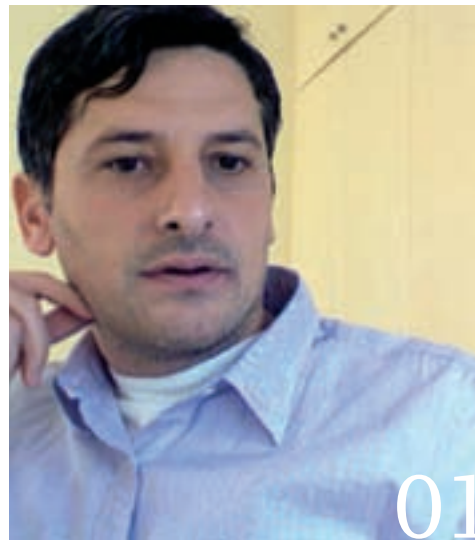
Η πρώτη φορά που μου γεννήθηκε η ιδέα να κάνω ένα ντοκιμαντέρ για το συγκεκριμένο θέμα, ήταν όταν αντίκρισα μια εικόνα ένα καλοκαίρι στην Αμοργό πριν αρκετά χρόνια. Ήταν 5.30 το πρωί μιας μέρας όπου όλη η χώρα ήταν σκεπασμένη με ομίχλη και η ορατότητα ήταν πολύ περιορισμένη. Μέσα από την ομίχλη, κάποια στιγμή, άρχισε να φαίνεται σιγά σιγά η φιγούρα του Δημήτρη Γιαννακού (Πάρβας) ο οποίος πήγαινε ν' ανοίξει το καφενείο του. Αυτό ήταν το πρώτο ερέθισμα, αυτή η εικόνα. Από τότε πέρασαν αρκετά χρόνια μέχρι να το αποφασίσω να ξεκινήσω την ταινία.

Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων συνάντησα τεχνικές δυσκολίες. Ο αέρας στα εξωτερικά γυρίσματα και ο ήχος του ψυγείου στα εσωτερικά δημιούργησαν συχνά αζεπέραστες δυσκολίες. Το πιο σημαντικό όμως ήταν ότι υπήρχε μια σχέση εμπιστοσύνης ανάμεσα σε μένα και στην οικογένεια που κινηματογραφούσα κι έτσι νομίζω πως οι όποιες δυσκολίες δε στάθηκαν εμπόδιο στην ολοκλήρωση της ταινίας.

Ελπίζω το αποτέλεσμα να είναι τέτοιο που να μπορέσει να βρει απήχηση στο κοινό τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Ελπίζω ακόμη η ταινία αυτή ν' αντέξει στο χρόνο.

[02] Άννα Κεσίσογλου «Ανατολικά του ύπνου μου»

Σημασία έχει η ικανοποίηση που έχω όταν ολοκληρώνω ένα ντοκιμαντέρ. Οι τυχόν δυσκολίες ξεχνιούνται, αφού έτσι κι αλλιώς δε χρησιμεύουν ως εμπειρία όταν ξεκινάς την επόμενη ταινία. Το ντοκιμαντέρ πρέπει να διαγωνίζεται και όχι μόνο να συμμετέχει σε προβολές στην αίθουσα ή την τηλεόραση. Μέσα από τα διαγωνιστικά τμήματα των φεστιβάλ, οι έλληνες δημιουργοί θα οδηγηθούν σε ασφαλή συμπεράσματα για το έργο τους.



01



02




03

[03] Μανώλης Δημελλάς «Live and Let Live»


Η πολυτάραχη διαδρομή της ζωής του Μίμη Τσαφέντα δημιουργεί καταρχήν έντονο προβληματισμό. Η δολοφονία, η τρέλα, ο τρόπος που «έχτιζε» νέες ζωές στις διάφορες χώρες που τριγυρνούσε αλλά και η αγωνία της κοινωνίας να τον εξαφανίσει. Όλα αυτά άρχισαν σιγά - σιγά να με «τρώνε». Λιγούστες πληροφορίες και κλειστά στόματα. Η έρευνα ξεκινά από την Αθήνα, φτάνει στην Κάσο, ταξιδεύει στη Ν. Αφρική και από εκεί στο Παρίσι. Καταφέραμε, θέλω να πιστεύω, να φωτίσουμε μια κρυμμένη ιστορία. Μα δεν είναι ο Τσαφέντας που σαν φωτισμένος ή ψυχασθενής αλλάζει την ιστορία. Είμαστε εν δυνάμει όλοι εμείς που θα περάσουμε μέσα από παρόμοιες καταστάσεις και πολύ απλά θα ξεπεράσουμε τους κανόνες. Άλλες φορές τους πθικούς, μα κάποιες άλλες τους νόμους που φτιάξαμε για να ζούμε αρμονικά. Τότε, οι γύρω μας άνθρωποι άλλοτε θα μας πετροβολούν και άλλοτε, με αυτές τις πέτρες, θα μας στήνουν αγάλματα.

Ο δε δολοφονημένος πρωθυπουργός είναι ο σχεδιαστής του συστήματος απαρχαίνι. Μα πόσοι από εμάς άραγε που ξορκίζουμε το ρατσισμό, ταυτόχρονα είμαστε και οι πιο σκληρά υπέρμαχοι του; «live and let live» λοιπόν, τουλάχιστον αξίζει τον κόπο να προσπαθήσουμε. Όσο για το ελληνικό ντοκιμαντέρ, πέρα από δουλείες και υπόγεια ρεύματα προσπαθεί και αγωνίζεται... as το αφήσουμε.





Ένα ούζο... που "έδεσε" με τη ψυχή των κατοίκων του νησιού.



Όσοι ζουν στο μαγικό νησί της Λέσβου είναι ίσως οι μοναδικοί που μπορούν να απλώσουν το χέρι τους και να αγγίζουν με μια την τελειότητα, τη σοφία και την αρμονία της φύσης.

Αρκεί... να γευθούν λίγο γλυκάνισο από το μοναδικό Λισβόρι!

Γιατί εκεί, ανάμεσα στα ρόδα και στους κισσούς παράγεται η καλύτερη ποικιλία γλυκάνισου στον κόσμο! Το μυστικό ενός άριστου καρπού, που έδωσε άλλωστε την έμπνευση για να γεννηθεί το καλύτερο ούζο στον κόσμο.



Το ούζο MINI Μυτιλήνης!

Γεμάτο με την αθωότητα και το φως της Λέσβου. Μαλακό και γλυκόπιτο, το ούζο MINI Μυτιλήνης συνδυάζει τη μυστική συνταγή και την τέχνη 17 Μυτιληνίων, που βάζοντας όλη την πολύχρονη πείρα τους και το μεράκι τους, δημιούργησαν έναν καινούριο τόνο στη ζωή. Ένα ούζο... που "έδεσε" με τη ψυχή των κατοίκων του νησιού.

"Καθαρόν", "παυσίλυπον" και "αείζωο"!

Από τότε μέχρι σήμερα, οι σπόροι γλυκάνισου από το Λισβόρι, μαζί με άλλα αρωματικά φυτά της παραμυθένιας αυτής γης, σιγοβράζουν μέσα σε παραδοσιακούς χάλκινους άμβυκες, γίνονται ατμός και στη συνέχεια δροσοσταλίδες, που όταν πέφτουν στο ποτήρι, κάνουν περήφανους όλους τους Μυτιληνιούς, και εμάς πιστούς στο μοναδικό ούζο MINI Μυτιλήνης.



...η ομορφιά είναι μέσα του.

Απολαύστε υπεύθυνα

[04] Λυδία Καρρά «Μια ζωή μια εποχή – Μιχάλης Κακογιάννης»

Τον Μιχάλη Κακογιάννη, τον γνώρισα ως φοιτήτρια στο Λονδίνο. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ να κάνω ταινία τη ζωή του, μέχρι που τον άκουσα πριν τρία χρόνια να διηγείται περιστατικά από αυτήν. Πήρα την άδειά του και ξεκινήσαμε. Η κεντρική ιδέα ήταν να διηγηθεί τη ζωή του. Όταν μια ασθένεια τον καθήλωσε σε μια καρέκλα, αρκεστήκαμε στο κοφτερό του μυαλό και στο λόγο του, που είχε τη δύναμη των ιστοριών που λέγονταν παλιά από τον Όμηρο. Μέσα από το λόγο του αναδυόταν μια ολόκληρη εποχή, μια χρυσή εποχή με ταλέντα όπως η Λαμπιέτη, ο Χορν, η Μελίνα, η Ειρήνη Παππά. Ο ίδιος δεν περιοριζόταν σε φίλους αλλά αναζητούσε διεθνώς τους καλύτερους. Bates, Τσαρούχης, Quinn, Redgrave. Αυτό που με ενδιέφερε ήταν ο άνθρωπος πίσω από την ιδιοφυΐα. Με τη διαπεραστική ματιά του ακουμπούσε τα μύχια στις ψυχές των άλλων, δε μιλούσε εύκολα για τον εαυτό του. Στις πολλές ώρες που αφιερώσαμε στα γυρίσματα αποκαλύφθηκαν αρκετά.

Το μέλλον του ελληνικού ντοκιμαντέρ είναι πολλά υποσχόμενο, γιατί υπάρχουν αρκετοί άξιοι νέοι σκηνοθέτες, γυναίκες και άνδρες. Πρέπει να το στηρίξει η Πολιτεία και να το πάρει σοβαρά, να του αναγνωρίσει την αξία ως ένα είδος ανερχόμενο που μπορεί να γίνει ο καλύτερος πρεσβευτής της χώρας διεθνώς.

[05] Μάνος Παπαδάκης «Μια τρύπα στο νερό»

Σε μια εποχή όπου τα κινήματα, οι οργανώσεις αλλά και οι προσωπικές προσπάθειες ν' αλλάξει η ζωή μας προς το καλύτερο πληθαίνουν, αποφάσισα να βοηθήσω μπαίνοντας στο πρόβλημα της Υποθαλάσσιας με την κάμερά μου. Είναι η προσωπική ευθύνη που με οδήγησε ν' ασχοληθώ με το θέμα, να πω τα πράγματα μέσα από την οπτική μου γωνία και



04



05



06



07

να βάλω τους θεατές σε έναν προβληματισμό που θα τους οδηγήσει σε μια νέα στάση. Πως φανταζόμαστε τη ζωή μας σε είκοσι - τριάντα χρόνια; Μέσα στο αυτοκίνητο τρελαμένοι να προλάβουμε ή κάνοντας βόλτα με τα αγαπημένα μας πρόσωπα δίπλα στη θάλασσα; Πως είναι το περιβάλλον μας; Γκρι από τοιμίεντο και άσφαλο ή πράσινο με πάρκα και καθαρό ουρανό; Τι ακούμε; Τα χιλιάδες αυτοκίνητα ή τις παιδικές χαρούμενες φωνές; Τι μυρίζουμε; Τα καυσαέρια ή την άνοιξη; Η απάντηση είναι ξεκάθαρη σε όλες τις περιπτώσεις. Ανάλογα ξεκάθαρες πρέπει να είναι οι αποφάσεις μας, ώστε αυτό να γίνει μια μέρα πραγματικότητα.

[06] Βούβουλα Σκούρα «Etel Adnan, Εξόριστες Λέξεις»

Από την «Εσωτερική Μετανάστευση» (1984), και το «Το Μαύρο Φεγγάρι» (1998), μια άλλη «μετανάστευση» με απασχόλησε αυτή τη φορά. Η «γραφή» –για ιστορικούς λόγους– στη μη μητρική γλώσσα. Αυτό που με ενέπνευσε ήταν η προσωπικότητα αυτής της υπέροχης γυναίκας, που δημιουργεί με τα κείμενα αλλά και τη ζωγραφική της έναν ολόκληρο κόσμο από θραύσματα εικόνων, γλωσσών, ανθρώπων, ταυτοτήτων. Από αντίστοιχα θραύσματα εικόνων και γλωσσών, προσπάθησα στην ταινία ν' αναδειχτεί η προσωπικότητα της Etel Adnan. Στη Βρυτού, τον Νοέμβριο του 2006, μετά από τους βομβαρδισμούς, το κλίμα γενικά ήταν δύσκολο για το γύρισμα της ταινίας. Πολύ δε περισσότερο που εκείνες τις μέρες έγινε και η δολοφονία του Τζεμαγιέλ. Προσωπικά, αυτό που προσδοκώ είναι τους ανοιχτούς –χωρίς πολέμους– ορίζοντες, της Βρυτού, της Μεσογείου, του κόσμου όλου. Όσον αφορά το μέλλον του ελληνικού ντοκιμαντέρ, πιστεύω ότι υπάρχουν δυσκολίες που πρέπει ν' αντιμετωπιστούν, όπως, γενικά, το ζήτημα της χρηματοδότησης, οι θεματικές που αφορούν τα ελληνικά ντοκιμαντέρ σε σχέση με τα διεθνή, αλλά και η χρήση νέων τεχνολογιών τόσο στην παραγωγή όσο και τη διανομή.

[07] Λευτέρης Φυλακτός «The Archelon Bubble»

Η ταινία «The Archelon Bubble» είναι η καταγραφή της ζωής των εθελοντών στην κατασκήνωση του Συλλόγου Προστασίας της Θαλάσσιας Χελώνας στο Ρέθυμνο. Άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, κυρίως νέοι, μαζεύονται κάθε καλοκαίρι για να κάνουν αυτό που δεν κάνουμε εμείς. Το αυτονόητο.

Με αφορμή την προστασία της καρέττα-καρέττα, η ομάδα των εθελοντών δημιουργεί και δρα σ' ένα δικό της χωροχρόνο. Αυτό είναι που τράβηξε το ενδιαφέρον μου. Οι εθελοντές περπατούν χιλιόμετρα κάθε βράδυ για να μαρκάρουν τα ώριμα θηλυκά που γεννάνε, ξυπνούν κάθε πρωί στις 5μση για να καταγράψουν και να προστατέψουν νέες φωλιές, μαγειρεύουν κάθε μέρα για όλους, όλα αυτά με πειθαρχία και ενθουσιασμό, ενώ χιλιάδες «άλλοι» τουρίστες κάνουν διακοπές.

Η μεγαλύτερη όμως συγκίνηση προέκυψε από την ειλικρίνεια, τόσο στην επικοινωνία τους, όσο και στις προθέσεις τους. Νιώθουν την ανάγκη να κάνουν το σωστό. Αυτός είναι ο κοινός παρονομαστής στο σουρεαλιστικό πολυεθνικό κόσμο τους. Στην κατασκήνωση πήγα για να καταγράψω μια πραγματικότητα αλλά κατέληξα να τη ζήσω. Πέρα από τη διαπίστωση ότι η τεχνολογία έχει κάνει πολύ εύκολη υπόθεση τα γυρίσματα και το μοντάζ, το σημαντικότερο προσωπικό όφελος είναι ότι πήγα ως κάποιος που κάνει ένα ντοκιμαντέρ, και έφυγα ως εθελοντής.





ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΝΕΟΛΑΙΑΣ



10^ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης
Εικόνες του 21ου αιώνα (7-16 Μαρτίου 2008)

Ο ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΝΕΟΛΑΙΑΣ

στηρίζει το σημείο όπου ο πολιτισμός συναντά την ενημέρωση
και η πληροφόρηση την 7η τέχνη του κινηματογράφου:

Αφιέρωμα στο έργο του διακεκριμένου δημοσιογράφου
και ντοκιμαντερίστα, Σωτήρη Δανέζη

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΑΝΕΖΗΣ

SOTIRIS DANEZIS



[08] Μαρία Λεωνίδα «Η πρώτη μου φορά»

Η έμπνευση για την ταινία φυσικά προέρχεται από μια πολύ προσωπική εμπειρία γεμάτη ανασφάλειες. Σκεφτόμουν πως ο μόνος τρόπος για ν' απαντήσω στα ερωτηματικά μου, ήταν να κάνω μια ταινία γύρω από την πρώτη εγκυμοσύνη. Αρχισα να τραβάω τον εαυτό μου, να γράφω τις σκέψεις μου πριν καν μείνω έγκυος. Φυσικά, μια τέτοια διαδικασία δε μπορούσε να είναι τόσο συνεπής όσο θα χρειαζόταν για να στηρίξει μια ωραία ταινία αλλά έγινε ένα ρεβίθι στο κρεβάτι μου που κάθε λίγο και λιγάκι, κι ενώ η ζωή προχωρούσε, εκείνο επανερχόταν και μου ζητούσε κάτι να κάνω. Αποφασίζοντας να στηρίξω την ταινία στη συλλογική εμπειρία των γυναικών, συνάντησα μεγάλη δυσκολία στα γυρίσματα στα δημόσια νοσοκομεία από το φόβο που προκαλεί κάθε πιθανότητα έκθεσης του συστήματος.

Σχετικά με το ελληνικό ντοκιμαντέρ, δεν έχω πολλές ελπίδες. Ο σκηνοθέτης, αν κάνει τη δουλειά του σοβαρά, δεν πληρώνεται γι' αυτό που κάνει, το έχω δοκιμάσει με διαφορετικά σχήματα. Η Ε.Ρ.Τ. δυστυχώς ζει με το ένα πόδι στη δεκαετία του '70. Απλά ελπίζω εμείς οι τριάντα-σαραντάρηδες να είμαστε λίγο καλύτεροι στις μεταξύ μας συμπεριφορές από τους προηγούμενους.

[09] Δημήτρης Βερνίκος «Ο καθρέφτης και το μαχαίρι»

Η ταινία ήταν μια τεράστια περιπέτεια. Ξεκίνησε πριν χρόνια με πολύ έρευνα, γνώση και προσωπικό αρχείο. Ξεκίνησε ως δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ, έγινε φιλμ και μετά ξανά ντοκιμαντέρ. Διακόσιες ώρες υλικού, ποικίλου, από κάθε μορφής πηγή. Έπρεπε να φτάσει τα 90 λεπτά και να βρεθεί κι ένας ενδιάμεσος τρόπος που να είναι και αντικειμενικός και υποκειμενικός. Είναι δύσκολο να αποδώσεις το μύθο που λέγεται Μάνος Χατζιδάκις, αφού όλοι έχουν στο μυαλό τους το δικό τους Μάνο. Υπάρχει μια δυσκολία να βγει το στοιχείο της συνέπειας που χαρακτήριζε τον Χατζιδάκι. Ζούσε μια καθημερινή φιλοσοφία, με την αρχαϊκή έννοια της αγοράς. Το πιο δύσκολο είναι να πετύχεις την επαφή του μύθου με τις νέες γενιές που δεν έχουν επαφή με τον άμεσο ελληνικό πολιτισμό κι αυτό είναι επικίνδυνο. Η ταινία έχει μουσική και απλή αφηγηματική γραφή, είναι γρήγορη και αυτό είναι ένας τρόπος για να προσεγγίσει κι αυτό το κοινό. Όσο για το μέλλον του ελληνικού ντοκιμαντέρ, μοιάζει θολό και πρέπει να ξεκαθαρίσει το τοπίο. Από τη μια υπάρχει η τηλεόραση που είναι το μεγάλο κανάλι εξόδου της δουλειάς μας και από την άλλη βρισκόμαστε σε μια αναταραχή με τις νέες τεχνολογίες. Όλα βρίσκονται σε μια αλλαγή και όλα γίνονται εκ νέου. Δεν είμαι απαισιόδοξος αλλά πρέπει να βρει τη νέα του ταυτότητα.

[10] Αλίντα Δημητρίου «Πουλιά στο Βάλτο»

Κάθε ταινία που γίνεται χωρίς λεφτά είναι και μια περιπέτεια και μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει χρηματοδότηση. Βέβαια, είναι κάτι που επέλεξα για να ολοκληρωθεί η ταινία χωρίς δεσμεύσεις. Οι βασικοί συνεργάτες δούλεψαν με πάθος και πίστη, γνωρίζοντας εξ αρχής ότι δε θα πληρωθούν. Χρειάστηκαν τρία χρόνια για την επεξεργασία του υλικού



08



09



10

και στην ταινία παρουσιάζονται 32 Γυναίκες - μάρτυρες που καταθέτουν τα βιώματά τους αλλά και τα ψυχικά τραύματά τους από κείνη την εποχή που σφράγισε το μέλλον της χώρας μας.

Τι με ενέπνευσε; Ίσως μια ανάγκη να πιασώ από κάτι στέρεο. Και ήταν στέρεη εκείνη η εποχή, γιατί όπως λένε οι Γυναίκες στην ταινία: «Δεν υπήρχε το εγώ, είμαστε εμείς». Δεν προσδοκώ τίποτα, ακριβώς όπως δεν προσδοκάς όταν πράττεις.

Το ντοκιμαντέρ πιστεύω ότι πρέπει να είναι πολιτισμική αντανάκλαση της κοινωνίας. Κι αυτό συνεπάγεται τη στάση ζωής του κάθε ντοκιμαντερίστα.

Με αφορμή την έκτακτη προβολή της ταινίας του, «Η στάχτη που μένει», στο 10ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, ο σκηνοθέτης Νίκος Καβουκίδης μιλάει στο «Πρώτο Πλάνο»



Από τις πρώτες έγχρωμες εικόνες που έκανα στην Ελλάδα ήταν ένα ντοκιμαντέρ για την Ηλεία το 1961. Επρόκειτο για μία παραγγελία της FOX και της οικογένειας Σκούρα, που ήταν δεμένη με την περιοχή. Φέτος, μαθαίνοντας για τις φωτιές και χρησιμοποιώντας και πρωταρχικό υλικό από την καταστροφή, έκανα ένα φιλμ για το μετά. Για τους ανθρώπους που δεν έφυγαν από κει, παρά το γεγονός ότι κάπνιζαν τα σπίτια τους. Η ταινία κλείνει με ένα στίχο του Σεφέρη που λέει: «Θα πεθάνουμε άραγε κανονικά; Όπου και να πάω η Ελλάδα με πληγώνει». Περίμενα να καταγράψω και το μνημόσυνο που έγινε στις 24 Φεβρουαρίου για όσους έχασαν τη ζωή τους εκεί. Ήταν κάτι συγκλονιστικό και ο λόγος που καθυστέρησα την ταινία για να την υποβάλω στο επίσημο πρόγραμμα. Η ταινία είναι μια κατάθεση μνήμης για όσους χάθηκαν, για τους χειριστές αεροσκαφών και τους εικονολήπτες που βρέθηκαν μέσα στις φλόγες να καταγράφουν τα γεγονότα. Η διαχρονικότητα των ποιητών μας –που τα λόγια τους χρησιμοποιούνται εδώ, και ένα μάθημα για τους νέους– που λέει πως σ' αυτό τον τόπο ξεχνάμε όλα τα δεινά που μας συμβαίνουν και τους ανθρώπους που τα υφίστανται, είναι το απόσταγμα της ταινίας».

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΕΙΠΩΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ, ΑΠΟΜΟΝΩΣΑΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΤΑΚΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ, ΠΟΥ ΑΠΟΤΥΠΩΝΟΥΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΟΣΩΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕ.

«Η δική μου πρωταγωνίστρια δε φοβόταν καθόλου την κάμερα. Ίσα-ίσα που ανέλαβε και αυτή το ρόλο του σκηνοθέτη. Τηλεφωνούσε μέσα στη νύχτα, για να μου πει ποιες σκηνές να χρησιμοποιήσω και ποιες να κόψω».

Olaf Koelewijn, *Farmer's wisdom*

«Ξεκινήσαμε με πολύ καλή διάθεση. Οι ντόπιοι μας καλωσόρισαν πολύ θερμά. Καταλάβαιναν ότι αυτό το φιλμ θα έδειχνε και τη σκοτεινή πλευρά της ιστορίας τους».

Dybczak και J. Naglowski, *Gugara*

«Όσο οργανωμένος και να είσαι, όσο και αν προετοιμάζεις τα πάντα, δεν παύει να υπάρχει το στοιχείο της τύχης. Όταν κάνεις ντοκιμαντέρ οφείλεις να είσαι ανοικτός συναισθηματικά γιατί είσαι στα χέρια του πεπρωμένου».

Yung Ghang, *Up the Yangtze*

«Στα Ιμαλία είδαμε ένα αδύνατο αγοράκι να προσπαθεί να μεταφέρει ένα τεράστιο ψυγείο Coca Cola. Πολλά αγόρια και κορίτσια στην ηλικία του, που χρησιμοποιούνται ως αχθοφόροι, κουβαλώντας ό,τι μπορείς να φανταστείς στην πλάτη τους».

Natasa Stankovic, *Journey of a red fridge*

«Κινητήριος δύναμη στη Χιλή είναι οι οικογενειακοί δεσμοί, η βάση της ζωής τους. Αυτό με εντυπωσίασε στη διάρκεια της συμβίωσης με αυτούς τους ανθρώπους».

Tom Lemke, *The whispering of the trees*

«Οι άνθρωποι αυτοί έχασαν την καλύτερη περίοδο της ζωής τους, βασανίστηκαν σωματικά και ψυχικά, τραυματίστηκαν δια βίου. Κανείς δε δικάστηκε ποτέ γι' αυτά τα εγκλήματα».

Chris Swider, *Children in exile*

«Η ταινία μιλά για το χρήμα, την απληστία και την εξουσία. Αυτό που έχει σημασία είναι πως οι άνθρωποι αυτοί αποφασίζουν να αντισταθούν και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους».

Peter Entell, *Shake the Devil off*

«Ξεκινήσαμε το 2002 και ήρθαμε αντιμέτωποι με πολλά εμπόδια, όπως απειλές από τους ντόπιους, γεγονός που μας φόβισε αλλά ταυτόχρονα μας προκάλεσε ακόμη περισσότερο».

J. Morgan, *Lillie & Leander: A Legacy of violence*

«Η Ένα πήγε σε εργοτάξια και μίλησε με τους οδηγούς. Διαπίστωσε πως δεν έχουν καμία σχέση με το στερεότυπο του εργάτη. Παρατηρώντας τη ζωή από ψηλά, αλλάζουν».

Samantha Zarzosa, *City of Cranes*

«Ο Uyghur αγωνίστηκε να αποδείξει ότι η ζωγραφική είναι αξία. Δεν προερχόταν από εύπορη οικογένεια και το περιβάλλον του τον υποτιμούσε».

Sibel Bilgin, *Burhan Uygur, Passion of an artist*

«Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, κυριαρχούσε ηρεμία και ένιωθε πως υπάρχει ελπίδα για λύση των προβλημάτων στην περιοχή».

Sarah Singh, *The sky below*

«Το πιο δύσκολο πράγμα για μένα ήταν ότι έπρεπε να προβάλλω προσωπικά μας δεδομένα, να κινηματογραφήσω στιγμές πολύ προσωπικές όπως ο θάνατος του παππού μου».

Bon-Hwak Koo, *To find tiger Kim*

«Παρατήρησα ότι και εδώ στην Ελλάδα το θέμα της ομοφυλοφιλίας δεν συζητιέται δημόσια, παρόλο που οι Έλληνες πριν από χιλιάδες χρόνια είχαν ιδιαίτερα ανοικτή στάση απέναντι σ' αυτό».

Parvez Sharma, *A Jihad for love*

«Σήμερα οι άνθρωποι δε διαδηλώνουν για κανένα άλλο λόγο, παρά μόνο για την αύξηση των μισθών. Με εξοργίζει η κατάφορη καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράκ, αλλά κανείς δεν απεργεί γι' αυτό».

Simon Brook, *Generation 68*

 <p>Διάφορα ακουστικά και κασετόμασες!</p> <p>WEBRADIO</p>	 <p>INTERNET ΚΑΙ DOWNLOADS στα 54Mbps!</p>	 <p>ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ</p>	 <p>Ναυαρίνο Σ. Γονατά 4 2310 237031</p>	 <p>Ευκλείδης Παναγασσολού 18 2310 845163</p>	<p>INTERNET & GAMING CENTERS</p> <p>the web</p> <p>THE ONE AND ONLY</p>
 <p>Η μεγαλύτερη συλλογή υλικών.</p> <p>GAMES</p>	 <p>ONLINE GAME SERVERS</p>	 <p>Notebooks PDAs ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ Printers Scanners Software</p>	 <p>Καλιτέρνα Νικολόπου 47 2310 428052</p>	 <p>Μαρούλι Δελφών 190 2310 330386</p>	
 <p>Είδη, γρήγορα και δωρεάν!</p> <p>ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΕΛΩΝ</p>	 <p>ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΑΠΟΘΗΚΕΥΣΗΣ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ</p>	 <p>Bluetooth Web Cameras Microphones Card Readers</p> <p>MULTIMEDIA</p>	 <p>Χαριλόου Παναγασσολού 169 2310 334984</p>	 <p>Εόσμος Τσαβόλα 12 2310 703698</p>	
<p>www.theweb.gr www.thegame.gr</p>	 <p>ΕΚΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ</p>	 <p>Ενσωματ. CD, DVD στα φθηνότερα τιμή.</p> <p>RECORDINGS</p>	 <p>Αμειλόκλιοι Ζωοδόκου Πηγής 37 6982482069</p>	<p>ΑΘΗΝΑ, ΛΑΡΙΣΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ, ΟΡΕΣΤΙΑΔΑ ΤΡΙΚΑΛΑ, ΚΟΜΟΤΗΝΗ ΚΑΛΑΜΑΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ ΠΑΤΡΑ, ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΕΡΡΕΣ, ΧΑΝΙΑ ΔΡΑΜΑ, ΙΑΝΘΗ</p>	

you can
Canon

We Speak Image

Shoot ...η ταινία αρχίζει!

Canon XHA1.

Η ψηφιακή εικόνα στα καλύτερά της.



Ανάλυση HDV1080i - Οπτικά Canon - Φακός σειράς L
με οπτικό zoom 20x - Οπτικός Σταθεροποιητής Εικόνας (OIS) -
Επεξεργαστής Εικόνας DiGIC DV II



Διον. Αρσενόγιτου 7, Αθήνα - Τηλ. 210 9554 000 / Κων. Καραμανλή 152, Θεσσαλονίκη - Τηλ. 2310 423063
Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.intersys.gr

ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Επιμέλεια: Λίλυ Μ. Παπαγιάννη

ΔΕΚΑΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΦΕΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ JUST TALKING (ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΟΝΤΑΣ), Η ΟΠΟΙΑ ΦΙΛΟΞΕΝΗΘΗΚΕ ΦΕΤΟΣ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΟ ΖΕΣΤΟ, ΑΝΕΤΟ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΓΕΜΑΤΟ EXCELSIOR ROOM ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ELECTRA PALACE.

Στο «Κουβεντιάζοντας», οι καλεσμένοι του 10ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης δεν κουβεντιάζουν απλώς. Σκπνοθέτες, παραγωγοί, δημοσιογράφοι και αγοραστές συνδιαλέγονται, διαφωνούν, αστειεύονται, εκφράζουν ελπίδες και αγωνίες και γνωρίζονται καλύτερα.



Καθημερινά, επαγγελματίες του ντοκιμαντέρ απ' όλο τον κόσμο, όπως ο Σωτήρης Δανέζης, ο Πίτερ Γουιντόνικ και άλλοι πολλοί, ανακαλύπτουν κοινούς τόπους στις κοινωνικές τους αναζητήσεις, τις αισθητικές τους ανησυχίες, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, την επιθυμία τους να ανακαλύψουν τον κόσμο και το πάθος τους να τον αποκαλύψουν στο κοινό τους. Μια μεγάλη γκάμα θεμάτων απασχόλησε φέτος τους συμμετέχοντες στο «Κουβεντιάζοντας»: η ηθική στο ντοκιμαντέρ και η ευθύνη του σκπνοθέτη απέναντι στο θέμα του, η κινηματογραφική, φεστιβαλική και τηλεοπτική διανομή, όπως και οι νέες μορφές διανομής που προκύπτουν μέσα από το διαδίκτυο, η αναζήτηση μιας αντικειμενικής ή υποκειμενικής αλήθειας και η ανάγκη του δημιουργού να περάσει τα κοινωνικά μηνύματα που τον υποκινούν. Η Mary-Ellen Davis, σκπνοθέτιδα της ταινίας *Εδάφι*, μίλησε για το καθήκον του ντοκιμαντερίστα: «να προκαλέσουμε με τις ταινίες μας αλλαγές, να ανοίξουμε ορίζοντες, να διευρύνουμε τη σκέψη του κοινού» και ο Peter Entell, από το *Shake the devil off*: Αποτάξου

το *Σατανά στη Νέα Ορλεάνη* συμφώνησε ότι «όσο οι ντοκιμαντερίστες παρουσιάζουμε μέσα από τις ταινίες μας κομμάτια του εαυτού μας, εκφραζόμαστε για θέματα που απασχολούν το ανθρώπινο είδος». Πολλές και οι ανθρώπινες διαδρομές στο πρόγραμμα του 10ου ΦΝΘ. Η Λυδία Καρρά, σκπνοθέτις του *Μια ζωή, μια εποχή: Μιχάλης Κακογιάννης*, μίλησε για τον ιδιαίτερο χειρισμό της προσωπικής ιστορίας: «Η εμπιστοσύνη που αναπτύσσεται ανάμεσα στο δημιουργό και το χαρακτήρα που κινηματογραφεί είναι το σημαντικότερο κομμάτι ενός ντοκιμαντέρ». Ένα μικρό, εύθυμο ταξίδι λοιπόν το «Κουβεντιάζοντας» στην ψυχοσύνθεση του ντοκιμαντερίστα, που παίρνει την κάμερά του στο χέρι και ταξιδεύει κι εκείνος, συχνά χωρίς σιγουριά και πάντα με κατεύθυνση την ανακάλυψη.

18

ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΟΝΤΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΑΙΝΙΕΣ 19

Caramel

της Ναντίν Λαμπακί

Παίζουν: Ναντίν Λαμπακί, Γιασμιν Ελ-μάσρι, Τζοάνα Μουκαρζέλ

Υπάρχει κάτι σχεδόν μεταφυσικό το οποίο ενώνει τις γυναίκες που επισκέπτονται τα κάθε λογής ινστιτούτα ομορφιάς. Ένα τέτοιο «άβατο» είναι και ένα κομμωτήριο στο κέντρο της Βρυξελών, όπου πέντε γυναίκες συζητούν τα προβλήματά τους: η μία έχει αναστολές να εξομολογηθεί την ομοφυλοφιλία της, η άλλη έχει μια «εκκρεμότητα» με το γάμο που ετοιμάζει, η τρίτη έχει σχέση με έναν παντρεμένο, η τέταρτη τα 'χει χάσει με το χρόνο που περνά. Οικοδέσποινα, η πολυτάλαντη Ναντίν Λαμπακί, που σκηνοθετεί, γράφει, πρωταγωνιστεί και «φροντίζει» το γυναικείο ζήτημα σε μια τραυματισμένη κοινωνία της Ανατολής, που όλο κοιτά προς τη Δύση.



Funny Games

του Μίκαελ Χάνεκε

Παίζουν: Ναόμι Γουόιτς, Μάικλ Πιτ, Τιμ Ροθ

...ή καλύτερα, Funny Games «made in USA». Ο Μίκαελ Χάνεκε ξαναγυρίζει σε αμερικανική βερσιόν την ταινία που τον πρωτοκαθιέρωσε ως ψυχρό χειρουργό και ανατόμο της βίας που πιστεύει στις εικόνες - σοκ: δύο νεαροί χτυπούν την πόρτα μιας φιλήσυχης οικογένειας, ωσάν να ήταν ευγενικοί γείτονες, και τους κρατούν ομήρους για να παίξουν τα διεστραμμένα παιχνίδια τους. Ο Αυστριακός σκηνοθέτης έθεσε ως μοναδικό όρο για να γυρίσει το ριμέικ το να πρωταγωνιστήσει σ' αυτό η Ναόμι Γουόιτς.

Κους κους με φρέσκο ψάρι

του Αμπντελατίφ Κεσίς

Παίζουν: Χαμπίμπ Μπουφάρ, Χαφζία Χερζί, Σαμπρίνα Ουαζάνι

Ένας Αραβας εμιγκρές προχωρημένης ηλικίας, που ζει στη Γαλλία, βρίσκεται από τη μια μέρα στην άλλη χωρίς τη δουλειά του στα ναυπηγεία. Και σαν να μην έφτανε το ότι δεν ξέρει τι ακριβώς να κάνει, πρέπει να αντιμετωπίσει την πρώην γυναίκα του, τα παιδιά του που βλέπει ολοένα και πιο σπάνια, την ερωμένη του με την οποία ζουν σε ένα δωμάτιο φτηνού ξενοδοχείου και την κόρη της, που γίνεται ο πιο κοντινός του άνθρωπος. Όλα αυτά όμως παίρνουν μια άλλη γεύση, όταν αποφασίζει να εκμεταλλευτεί τη σπεσιαλιτέ της πρώην του για ν' ανοίξει το εστιατόριο που πάντα ήθελε.

3ο ANIMFEST Ευρωπαϊκό Φεστιβάλ Animation

Αν η ευμολογία μάς διδάσκει πως το animation συγγενεύει με το λατινικό «ánima» (:ψυχή, πνοή), η εμπειρία μάς δείχνει πως ένα φεστιβάλ αναζητά την «ψυχή» του animation σήμερα και του εμψυσά νέα δημιουργική πνοή. Όλα αυτά, από τις 17 ως τις 19 Μαρτίου στην αίθουσα «Παύλος Ζάννας», μέσα από αφιερώματα στην πρωτοπόρο Γερμανίδα animator Lotte Reiniger, που γύρισε το εμβληματικό *Οι περιπέτειες του Πρίγκιπα Αχμέτ*, στον Κροάτη Dusan Vukotic, αλλά και τον Έλληνα πανεπιστημιακό Γιώργο Σηφιανό, σε «σχολές» όπως αυτές του Ζάγκρεμπ αλλά και σχολές νέων animators, όπως η École Nationale Supérieure des Arts Décoratifs της Γαλλίας ή η Bezalel Academy of Art and Design του Ισραήλ, αλλά και μέσα από μια ειδική προβολή με τη συνοδεία ζωντανής μουσικής από τους Arc Duo! Εμπνευστότε το!

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ ΠΡΙΝ ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΞΕΝΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ, ΣΥΝΑΝΤΗΣΑΜΕ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ FIPRESCI ΓΙΑ ΝΑ ΜΟΙΡΑΣΤΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΤΙΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ, ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ.

Michel Euvrard, Καναδάς (Πρόεδρος)

Ο Πρόεδρος της επιτροπής, καθηγητής γαλλικής φιλολογίας και μετάφρασης στο πανεπιστήμιο Κονκόρντια του Μοντρεάλ, αρθρογράφος και συνεργάτης πολλών εντύπων σινε - κριτικής, σχολίασε το ευρύ φάσμα των επιλογών που έχει ο θεατής: «Αυτό που έχει ενδιαφέρον σε αυτό το Φεστιβάλ, όπως και σε άλλα, είναι ότι μπορεί κανείς να δει ταινίες από κάθε μέρος του κόσμου και αυτό είναι ένα φαινόμενο». Έδειξε επίσης αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον για το Ολύμπιον και τους

χώρους προβολής στο λιμάνι, υπογραμμίζοντας πως είναι «πραγματικά πανέμορφο».

Βασίλης Κεκαγιάς, Ελλάδα

Ο Διευθυντής του Μουσείου Κινηματογράφου, κριτικός κινηματογράφου και δημοσιογράφος, δήλωσε για το είδος του ντοκιμαντέρ: «Από παλιά τις κινηματογραφικές δημιουργίες που υπήρξε κάποτε, ήρθε μέσω της τηλεόρασης να βρεθεί στην κεντρική θέση τόσο στην 7η τέχνη όσο και στη συνείδηση του κοινού. Αυτό αντανακλάται λοιπόν στην ανταπόκριση που υπάρχει. Ωστόσο μας υποχρεώνει να θυμόμαστε συνέχεια ότι ως είδος είναι πέρα και πάνω από την τηλεόραση, είναι η δυνατότητα να εξάγεται ποίηση από την καθημερινότητα».

Alex Leo Serban, Ρουμανία

Ο κριτικός κινηματογράφου, εικαστικός καλλιτέχνης, συγγραφέας βιβλίων για τον κινηματογράφο και λέκτορας του Πανεπιστημίου του Βουκουρεστίου δήλωσε «εντυπωσιασμένος από την ανταπόκριση του κοινού», συμπληρώνοντας: «Υπάρχει κάτι για τον καθένα. Ταινίες που αντανακλούν την πραγματικότητα και άλλες ταινίες με πο αισιόδοξη νότα». Από τους διαφορετικούς τρόπους «γραφής» που εντόπισε στάθηκε σε αυτόν που αποτυπώνει με ρεαλισμό την πραγματικότητα, αποδίδοντας παράλληλα και μία ποιητική διάσταση.



Caroline Buck, Γερμανία

Η ιστορικός τέχνης και δημοσιογράφος, αν και επιφυλακτική στην αρχή για να μην αποκαλύψει καμία από τις εντυπώσεις της για τις ταινίες, εν τέλει δήλωσε πως «Το κοινό είναι πολύ καλό. Ακόμη και όταν υπάρχει ήλιος, το κοινό βρίσκεται μέσα στις αίθουσες –πράγμα που δεν συμβαίνει σε άλλα Φεστιβάλ. Κι αυτό είναι εντυπωσιακό. Όσον αφορά το επίπεδο των ταινιών είναι καλό και πολλές από τις ταινίες που έχω δει είναι αρκετά ενδιαφέρουσες».

Matti Ramo, Φινλανδία

Παρόλο που ανέφερε πως δεν διαθέτει μεγάλη εμπειρία από διεθνή φεστιβάλ και έχοντας τη δυνατότητα να συγκρίνει τη διοργάνωση με το φεστιβάλ που γίνεται στο Ελσίνκι, ο αρθρογράφος και κριτικός κινηματογράφου, δήλωσε: «Το Φεστιβάλ είναι πολύ καλά οργανωμένο και έχει πολύ ενδιαφέρον το γεγονός πως πέρα από τις ταινίες διοργανώνονται και πολλές παράλληλες εκδηλώσεις».





ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΟΥ 10ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

ΞΕΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΝΩ ΤΩΝ 45'

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
LOVE AND SEX IN CHINA	3,248
WILD COMBINATION: A PORTRAIT OF ARTHUR RUSSELL	4,179
THE SUICIDE TOURIST	4,615
TO LIVE-SAVE OURS SAEMANKUM	3,877
MY NEW LIFE, MY BROTHER	3,060
DON'T GET ME WRONG	3,966
GIBELLINA	3,038
TOUCH ME SOMEPLACE I CAN FEEL	4,457
STRANDED, I VE COME FROM A PLANE THAT CRASHED ON THE MOUNTAINS	4,441
GUGARA	3,100
FLIPPING OUT	3,750
CITIZEN NAWI	3,636
HEAR AND NOW	3,924
PATTI SMITH: DREAM OF LIFE	4,227
CHILDREN IN EXILE	3,567
IN SEARCH OF A LE GEND	3,016
UNDER THE HOOD: A VOYAGE INTO THE WORLD OF TORTURE	4,651
JOURNEY OF A RED FRIDGE	3,778
PUUJEE	4,175
THE WHISPERING OF THE TREES	4,333
SURFWISE	4,465
ABC COLOMBIA	3,870
BRIDES OF ALLAH	3,852
CAT DANCERS	3,438
BEHAVE	3,789
SALLY GROSS-THE PLEASURE OF STILLNESS	4,011
BURHAN UYGUR: PASSION OF AN ARTIST	3,886
LILLIE AND LEANDER: A LEGACY OF VIOLENCE	3,675
MECHANICAL LOVE	3,523
FLOW FOR LOVE OF WATER	4,685
MY KID COULD PAINT THAT	3,886
SHAKE THE DEVIL OFF	3,986
THE TRUTH BE TOLD: THE CASES AGAINST SUPINYA KLANGNARONG	2,700
THE SKY BELOW	4,225
FAIRYTALE OF KATHMANDU	3,859
THE TREE	3,254
STONE SILENCE	3,981
AT THE EDGE OF THE WORLD	4,393
THE PRICE OF SUGAR	4,602
THE LAST CARD	4,423
INDESTRUCTIBLE / ΑΦΘΑΡΤΟΣ	4,769
AS SEEN THROUGH THESE EYES / ΜΕΣ' ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ	4,775
TERRITORIES	4,281
IN PRISON MY WHOLE LIFE	4,630
BLACK WHITE AND GREY	3,866
COPACABANA	2,732
SEPTEMBERS	4,129

ΞΕΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΝΩ ΤΩΝ 45'

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
HAIR LET THE SUN SHINE IN	3,825
PURITY BEATS EVERYTHING	3,933
MARIA'S GROTTO	3,508
SEND A BULLET	4,505
TO FIND TIGER KIM	3,600
OPERATION HOMECOMING	3,432
MARCELA	3,484
A JIHAD FOR LOVE	4,248
PUNK'S NOT DEAD	4,075
JUNK FILMS-THE COLLECTED SHOCKUMENTARIES OF TSURISAKI KİYOTAKA	2,645
SEXY	3,541
MR. BIG	4,047
TO MAKE AN EXAMPLE OF	3,794
HOLD ME TIGHT LET, ME GO	4,281
THE EXISTENCE	3,450
GENERATION 68	3,852
ALONE IN FOUR WALLS	4,092
SHADOW OF THE HOLY BOOK	4,253
BE LIKE OTHERS	4,229
ABOUT WATER-PEOPLE AND YELLOW CANS	4,391
MILKBAR	3,351
ETERNAL MASH	3,812
WITNESSES TO A SECRET WAR	3,267
THE FIFTH BRIDE	3,415
UP THE YANGTZE	4,515
THE LOST COLONY	3,228
SAVING LUNA	4,206
CAMPILLO YES, I DO	4,073
SHE'S A BOY I KNEW	4,458
AWAITING FOR MEN	3,682
HEANY METAL IN BAGHDAD	4,683

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΝΩ ΤΩΝ 45'

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
ΤΑΡΑΓΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ / TROUBLED YEARS	4,076
ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ / A HOLE IN THE WATER	4,674
ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ-ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ / MY LIFE AND TIMES-MICHAEL CACOYANNIS	3,825
ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΕΣ / THE GUARDS OF THE HOLY SEPULTURE	4,788
ΚΕΡΑΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ ΟΡΧΑΝ ΠΑΜΟΥΚ / ORHAN RAMOUK-THE ANTENNAE OF OUR TIME	2,948
ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ / EXILE ISLAND	4,066
Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΦΟΡΑ / MY FIRST TIME	4,176
ΕΠΟΧΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΛΑΣ, ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ / NICOLAS CALAS, A PIONEER	2,945
LIVE AND LET LIVE	4,606
ΠΟΥΛΙΑ ΣΤΟ ΒΑΛΤΟ / BIRDS IN THE MIRE	4,814
Ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΑΚΗΣ / THE THIRD TAKIS	4,307

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΝΩ ΤΩΝ 45'

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ / THE MIRROR AND THE KNIFE	4,422
ΤΟ ΣΚΥΡΙΑΝΟ ΑΛΟΓΑΚΙ / THE SKYRIAN HORSE	4,080
Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ / CHANGE FOR THE BETTER	3,737
ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΞΟΥ / THE LOVERS FROM AXOS	4,005
ΠΑΡΒΑΣ, ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ / PARVAS	4,549
ΘΕΜΙΣ / THEMIS	4,324
ΚΑΝΤΙΡ-ΕΝΑΣ ΑΦΓΑΝΟΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ / QADIR-AN AFGHAN ULYSSES	4,481

ΞΕΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 45'

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
THE TAILOR	2,826
FARMERS WISDOM	3,209
CITY OF CRANES / Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΓΕΡΑΝΩΝ	4,024
A SON'S SACRIFICE / Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥ	3,453
THE POTTER FROM BINIS	3,849

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 45'

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
ΑΠΟ ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟ-ΚΟΡΕΣΤΕΙΑ / MADE OF STONE AND TIME-KORESTIA	3,460
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑ-Μ'ΕΧΕΙΣ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑΣ (1940)	3,780
THE ARCHELON BUBBLE	4,076
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΜΟΥ / ON THE EAST SIDE OF MY DREAM	2,961

Τα Βραβεία Κοινού του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης – Εικόνες του 21ου Αιώνα, είναι τα εξής:

- Δύο Βραβεία Κοινού που αφορούν σε ταινίες άνω των 45' (μία ελληνική και μία ξένη).
- Δύο Βραβεία Κοινού που αφορούν σε ταινίες κάτω των 45' (μία ελληνική και μία ξένη).

Για τα Βραβεία Κοινού ελληνικής ταινίας έχουν το δικαίωμα να διαγωνιστούν όλες οι ελληνικές ταινίες που πραγματοποιούν πρώτη δημόσια προβολή, είτε παρουσιάζονται στο Διεθνές Πρόγραμμα, είτε στο Πανόραμα, είτε στην Ελληνική Τηλεόραση. Για τα αντίστοιχα Βραβεία Κοινού ξένης ταινίας διαγωνίζονται όλες οι ξένες ταινίες, εκτός από αυτές που παρουσιάζονται στο πλαίσιο των αφιερωμάτων.



Μη χάσετε το πάρτι λήξης του φετινού Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ με τον DJ Cayetano, σήμερα το βράδυ στο bar Santé (Καποδιστρίου 3)
Don't miss the Closing Party of this year's Documentary Festival with DJ Cayetano, today in the evening at the bar Santé (3, Kapodistriou str.)

FESTIVAL VERITÉ

“ONE SHOULD REALLY USE THE CAMERA AS THOUGH TOMORROW THEY’D BE STRICKEN BLIND”, STATED AMERICAN PHOTOGRAPHER DOROTHEA LANGE. CERTAINLY, SHE WAS TALKING ABOUT HER STILL CAMERA –BUT AS EVIDENCED FROM ALL THE DISCUSSIONS, SCREENINGS AND EVENTS OF THE PAST WEEK, THE SAME URGENCY & FERVOR APPLIES TO THE ONES WHO COMMIT THEMSELVES TO THE DOCUMENTARY GENRE. IN THEIR MASTERCLASS, “VERITÉ” FILMMAKERS BERLINGER AND SINOFSKY COMPARED THE PROCESS OF MAKING A DOCUMENTARY TO DRIVING ON A SUNNY DAY, ONLY TO REALIZE THAT A THUNDERSTORM IS ON THE WAY. THE DOCUMENTARIAN WILL NOT GO HOME BECAUSE THE SUN IS GONE. THE DOCUMENTARIAN WILL WELCOME THE UNPREDICTABILITY OF THE THUNDER AND FOLLOW THE NEW TWIST TO THE END OF THE STORY. NO MATTER WHAT THE WEATHER BRINGS.

WHAT’S LEFT

Docs in Thessaloniki / Pitching Forum 2008 – EDN will open up to the public on Saturday 15th, 10.00 – 14.30 and Sunday, 16th, 10.00 – 13.00 at the Tonia Marketaki Theatre. This provides an opportunity to watch closely the adrenaline-pumped process of pitching, as filmmakers will be given 7 minutes to attract the attention of 13 commissioning editors.

At the John Cassavetes Theatre on Saturday, 15/03 from 11.00 to 13.00, four documentary professionals will conduct a Producing Documentaries Workshop. This year’s honored guest, Finnish director Arto Halonen –whose work is a result of curiosity, fortitude and an all-encompassing humanity–, Canadian producer, director and film critic Peter Wintonick, Greek producer Olga Abazoglou and Greek-American producer and director Valerie Kontakos will join forces for an enlightening workshop on how it is to make documentaries in different parts of the world. On Sunday, March 16th, from 12.00 to 15.00 at the Olympion Theatre the Greek Red Cross, this year’s sponsor of the Audience Award, is conducting a Conference on the subject of Volunteerism. In the words of one of the TDF volunteers, whose efforts are quite indispensable, “this is an experience that opens up windows to new worlds, through the interaction with people, through the films on the screen, sometimes just by being here and observing how this mechanism is put together, how it functions”.



THE FESTIVAL IS OVER, LONG LIVE THE FESTIVAL!

On Saturday, March 15th at 20.30 at the Olympion Theatre, the 10th TDF says goodbye to all its guests and faithful spectators, only to promise an 11th TDF and many more stories, many more films to come. The film that won the hearts of this year’s audiences will be screened right after the Awards Ceremony, while our veritably spectacular closing party will take place at Sante bar. But, make no mistake: there’s a full day of screenings tomorrow, Sunday the 16th. It ain’ t over till the festival lady sings.

A FEW WORDS

Words and images complement each other perfectly during the TDF. Here’s what some of our guests said:

Anna Kowalewska-Onaszkiwicz, Polish Television: “Because I attended the Doc Market, people from Poland, my viewers, will have the chance to get to know something about Greek documentaries, a new discovery for us”.

Manolis Dimellas, Greek director: “The Greek documentary is fighting, is trying... so let’s allow it to”.

Fatima Cavalo, RTP Portugal: “I’m looking for different documentaries from different countries, not the usual films that we can find everywhere. And here, I did find them”.

Alinda Dimitriou, Greek director: “What inspired me? The need to grab myself from something tangible. I am not expecting anything; no room for expectations when you are being active”.

Peter Wintonick, Canadian director, producer, journalist: “I have attended the TDF seven times now. The word philosophy is of course Greek, and this is a great place to philosophise about films”.



10ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

7-16 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008



ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ AUDIENCE AWARD

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ
SPONSORED BY



ΡΑΚΟΡ, ΣΙΝΚΛΕΡ, ΤΡ
ΣΕΚΑΝΣ, ΠΟΣΤ, ΤΡ
ΖΟΥΜ, ΓΚΡΟ ΠΛΑΜ
ΒΕΡΤΙΚΑΛ, ΣΟΥΠΕΡ
ΜΟΤΕΡ, ΡΕΛΑΝΤΙ,
ΤΕΛΕΣΙΝΕ, ΠΟΖΙΤΙΦ
ΝΤΕΚΟΥΠΑΖ, ΚΑΣΤ
ΡΕΦΛΕΚΤΕΡ, ΦΛΑΣ
ΚΟΠΙΑ ΖΕΡΟ, ΝΕΤ,



κινηματογράφος σε απλά ελληνικά